

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Свиленград, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200749 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 20-1253-001657 от 14.12.2020 година на Началник на сектор „Пътна полиция” („ПП”) при ОДМВР – Хасково, с което на В. Г. Г. с ЕГН ***** от град *****, ул. „*****” № *, вход „*”, етаж *, ап.№ **, със съдебен адрес: град Харманли, ул. „Янко Сакъзов” № 8, област Хасково, чрез адвокат Н. Колева, за нарушение на чл. 55, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20 лв.

Жалбоподателят В. Г. Г. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и необоснован - Административнонаказващият орган (АНО) бил некомпетентен, не била посочена конкретната хипотеза на чл. 55, ал. 1 от ЗДвП, в НП се твърдяло, че е неспособен водач, административнонаказателната отговорност била погасена по давност, липсвали предвидените в чл. 57 от ЗАНН реквизити, деянието не било съставомерно по посочената материалноправна разпоредба, правната

квалификация била неточна, неправилна и непълна и не бил извършил процесното нарушение. Оспорват се констатациите в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН). Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят В. Г. Г., не се явява. За него се явява адвокат Н. Колева, която пледира за отмяна на обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата и тъй като по делото липсвали доказателства, че жалбоподателят би извършил процесното нарушение.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

АНО (въззиваемата страна) - Началникът на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 04.08.2020 година (27-мия ден на антиправителствените протести, което обстоятелство е ноторно известно) около 20.30 часа по автомагистрала (АМ) Марица – А 4, на платното в посока Република Турция, при км. 108+900, на територията на община Свиленград, област Хасково, жалбоподателят Г. заедно с други лица участват в протест, като запушват движението на моторните превозни средства в посоченото платно с телата си, заставайки прави един до друг.

На дата 31.08.2020 година предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят П. В. М. – към онзи момент „Младши автоконтрольор”, II степен в група „Контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрали” („КПДГПА”) към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против

жалбоподателя Г. и в негово присъствие АУАН със серия А А и с бланков № 066671. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Б. Г. Б. и лицето И. В. А.. В изготвения АУАН актосъставителят М. излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с движението на пешеходец по АМ като с това създава опасност за движението и предпоставки за пътно-транспортно произшествие (ПТП), както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбите на чл. 55, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, които вписва за нарушени. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя В. Г., който сочи, че има възражения против констатациите в АУАН, което е вписано в съответната графа.

Срещу Акта в законоустановения срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 20-1253-001657 на 14.12.2020 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както уточнява правната квалификация на нарушението – чл. 55, ал. 1 от ЗДвП и налага на жалбоподателя В. Г. административно наказание „Глоба” в размер на 20 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 01.11.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана, както и видно от НП, приложено към Жалбата и от изявлението на жалбоподателя, направено в Жалбата. В същия смисъл са и данните от Справката за нарушител/водач. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково да издава т съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че П. В. М. е заемал към дата 31.08.2020 година длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен в група „КПДГПА” към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково и предвид факта, че Д.Х.Ч. заема на длъжността „Началник на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково” (, което обстоятелство е служебно известно на Съда), т.е. последният се явява носител на санкционна власт,

делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Г. е санкциониран и за други нарушения на ЗДвП с влезли в сила НП и Електронни фишове, както и че не са му налагани принудителни административни мерки.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 12.12.2022 година свидетели – П. В. М. и Б. Г. Б., съобразявайки се с факта, че двамата изрично потвърдиха, че в предявения им АУАН подписите са техни. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните (с изключение на АУАН) и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка (АНП), приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (с изключение на АУАН, чиято доказателствена сила не се опроверга от събраните по делото доказателства, т.е. направеното оспорване от страна на жалбоподателя не бе проведено успешно). Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до незаконосъобразност.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.

от Заповед № 8121з-515/14.05.2018 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейските органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 31.08.2020 година актосъставителят П. В. М. е заемал длъжността „Младши автоконтрольор, II степен в група „КПДГПА” към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а сектор „ПП” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля М., направено в открито съдебно заседание, проведено на 12.12.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят актосъставителят П. В. М. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на сектор „ПП” към ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на ОДМВР – Хасково. Ето защо наведеното възражение, касаещо некомпетентност на АНО е неоснователно.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Спазени са предвидените форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП (, действащи към датите на съставянето им, респ. датата на деянието), поради което наведеното в тази насока възражение е неоснователно. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Действително в НП не е посочена конкретната хипотеза на чл. 55, ал. 1 от ЗДвП, отнасяща се до настоящия случай, но в НП е направено достатъчно ясно описание на това нарушение и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради

което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем, поради което наведеното в тази насока възражение е неоснователно. Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Ето защо наведеното възражение, касаещо правната квалификация е неоснователно.

Вярно е, че в АУАН е посочено като правна квалификация „чл. 55, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП“, а в НП – „чл. 55, ал. 1 от ЗДвП“, което съставлява нередовност. Сама по себе си тази нередовност на АУАН е предпоставка за незаконосъобразност на НП. Възможно е независимо от допуснатата нередовност чрез събраните в хода на производството доказателства да се установи извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, при които обстоятелства нередовността на АУАН е без значение предвид чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Формално регламентираното производство по ЗАНН не следва да бъде абсолютизирано до степен, изключваща винаги прилагане нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Т.е. дори в конкретния случай да се приеме, че съдържанието на АУАН не е достатъчно прецизно, налице са предпоставки за прилагане нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Казано по друг начин за да се окачестви едно процесуално нарушение като съществено е от значение дали при допускането му по някакъв начин се ограничават или пречат правата на някоя от страните в процеса и конкретно в случая тези на жалбоподателя. Ето защо таз и нередовност не може да се приеме за съществено процесуално нарушение, тъй като АНО в НП е прецизирал нарушената материалноправна разпоредба като точно, ясно и коректно е посочено, че се налага наказание за нарушение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ЗДвП.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че визираното

нарушение, квалифицирано по чл. 55, ал. 1 от ЗДвП, което макар и лаконично, е описано в достатъчна степен ясно откъм всички, характеризиращи го от обективна страна признаци, по начин да бъде обезпечено правото на защита на жалбоподателя в пълен предоставен от закона обем. И най – вече в аспекта да е в състояние да разбере, всички факти от състава на нарушението, за което е привлечен към административнонаказателна отговорност, за да може да организира защитата си.

Действително в НП е посочено, че подлежи на обжалване пред Районен съд – Хасково (вместо правилното Районен съд – Свиленград съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗАНН – компетентен е Съдът, в района на който е извършено нарушението), но констатираното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не счита, че е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че на едно място в НП е посочено, че жалбоподателят е неспособен водач и тъй като правоспособността на дееца е ирелевантна за настоящия правен спор; отделно от това изрично е посочено на няколко места, че санкцията се налага в качеството му на пешеходец; отделно от това отразеното, че е неспособен водач отговаря на действителното положение, тъй като за периода от 02.11.2017 година до 29.10.2020 година, включващ датата на деянието – 04.08.2020 година, Г. наистина е бил неспособен водач, което е видно от Справката за нарушител/водач.

Действително в АУАН не са посочени (съгласно разпоредбата, действаща към датата на съставяне на АУАН) личните адреси и ЕГН на свидетелите по Акта А. и Б., а са им посочени служебните такива, но тези реквизити следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посочените лица. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите им имена, адреса по местоработата им и че са служители на МВР, е налице пълно индивидуализиране на посочените

свидетели и не е наличен проблем с тяхната индивидуализация, т.е. с тяхната самоличност, респ. призоваването им в съдебно заседание.

Съгласно Тълкувателно постановление (ТП) № 1/27.02.2015 година, постановено по т.д.№ 1/2014 година на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи. Давността се прилага служебно, като Държавата губи материалното си право да наложи наказание на деца и да изпълни вече наложеното му наказание като се погасява наказателната отговорност и то на свой ред прави наказателното производство недопустимо. С диспозитива на същото ТП изрично е прието, че разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. Погасяването на наказателното преследване е уредено в глава IX от НК, като сроковете са обусловени от вида и размера на предвиденото за съответното нарушение наказание.

За извършване на визираното в санкционния акт нарушение, както към момента на довършването му, така и към настоящия момент, законодателят предвижда налагане на административно наказание „Глоба”. Съгласно приложимата към настоящия случай разпоредба на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност ако е изминал срок по-голям от 3 години; а според чл. 81, ал. 3 от същия нормативен акт, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Давността спира, когато започването или продължаването на разследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила Съдебен акт и се прекъсва с всяка предприета от надлежните органи дейност спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. Видно от съдържанието на цитираните норми, за изтичането на предвидената от законодателя абсолютна погасителна давност се следи само когато се установи, че не е изтекла давността по съответният текст на чл. 80, ал. 1 от НК.

В конкретния случай, деянието е извършено на 04.08.2020 година, АУАН е съставен на дата 31.08.2020 година, а НП е издадено на 14.12.2020 година. Следователно отнесена към датата на извършването на твърдяното

нарушение – 04.08.2020 година, абсолютната погасителна давност изтича на 04.02.2025 година. Ето защо настоящият Съдебен състав намира, че към настоящият момент не са налице предпоставките на чл. 81, ал. 3, вр.чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК за прекратяване на административнонаказателното производство на това основание.

Не са налице и предпоставките за прекратяване на административнонаказателното производство, посочени в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Това е така, тъй като от датата на издаване на процесното НП – 14.12.2020 година, от който момент давността е била прекъсната и е започнал да тече нов давностен срок, до датата на връчване на НП на наказаното лице – 01.11.2022 година, не е изтекъл срок по-голям от 3-годишния, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр.чл. 11 от ЗАНН, т.е. относителната погасителна давност за административнонаказателно преследване също не е изтекла.

Само за пълнота на Мотивите следва да се посочи, че разпоредба на чл. 82 от НК не намира приложение в случая, тъй като същата касае изпълнението на наложено наказание, което предполага влязъл в сила акт за налагането му. В Мотивите на горесцитираното ТП № 1 от 27.02.2015 година изрично е посочено, че т.нар. изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция, понастоящем е регламентирана в чл. 82 от ЗАНН. След като този въпрос е уреден в ЗАНН, то чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК не намира субсидиарно приложение в административнонаказателното производство, тъй като препращането към разпоредбите на Общата част от НК е извършено с чл. 11 от ЗАНН само относно непредвидените в този закон случаи.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Съгласно чл. 107 от ЗДвП, пешеходец е всеки участник в движението, който се намира на пътя извън пътно превозно средство и не извършва работа по пътя. За пешеходци се считат и лицата: 1. които бутат или теглят детска или инвалидна количка или друго пътно превозно средство без двигател и с широчина, по-малка от 1 метър; 2. които бутат велосипед, мотопед или мотоциклет и 3. които са с трайни увреждания и които се придвижват с инвалидни колички, задвижвани посредством тяхната мускулна сила или от двигател, ако се движат със скоростта на пешеходец. Безспорно установено е че към датата на деянието, жалбоподателят е имал качеството на „пешеходец“ по смисъла на тълкуването на чл. 107 от ЗДвП, като Г. в тази насока не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Нормата на чл. 55, ал. 1 от ЗДвП не разкрива бланкетен характер, поради което не подлежи на детайлизиране посредством друг нормативен акт. Посочената норма предписва, че на път, обозначен като АМ или скоростен път със съответния пътен знак, е разрешено движението само на автомобили и мотоциклети, чиято конструктивна максимална скорост надвишава 50 km/h. Движението на други пътни превозни средства, както и движението на пешеходци, воденето на животни и навлизането на автомобили, теглещи пътни превозни средства с гъвкава връзка, е забранено.

Видно от § 6, т. 1 от допълнителните разпоредби на ЗДвП, път е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Към пътищата се приравняват и улиците, а съгласно т. 52, действаща към датата на деянието, АМ е автомобилен път, който не обслужва пряко прилежащата територия, предназначен е за високи скорости при специални правила за движение, с

разделени платна за движение в двете посоки, не пресича пътища, железопътни и трамвайни линии и пешеходни пътеки на едно ниво и е обозначен със знаци за АМ.

Както вече бе посочено диспозитивът на разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ЗДвП запрещава определено поведение, а именно – на път, обозначен като АМ със съответния пътен знак е забранено движението на пешеходци, като законът не въвежда изискване да е настъпил конкретен резултат при неизпълнение на въведената забрана.

В този смисъл жалбоподателят като пешеходец се е движел на път, обозначен като АМ със съответния пътен знак. Т.е. Съдът прие, че е налице съставомерно деяние по посочения текст на чл. 55, ал. 1 от ЗДвП, при доказани обективните признаци на изпълнителното деяние и авторство. Отделно от това съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените Актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът намира, че констатациите от АУАН се потвърждават от събраните по делото доказателства. Т.е. всички изложени данни водят до извода, че изложената в АУАН и НП фактическа обстановка е доказана. В тази връзка следва да се посочи, че дори самият жалбоподател не оспорва, че на посочения ден и час се е намирал на АМ „Марица”, като фактът, че е участвал в протест, който демонстрира неговата гражданска позиция, не променя горните изводи на Съда, тъй като излиза извън предмета на изследване по делото.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършването и е могъл да ръко води постъпките си. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Съзнавал е общественоопасния характер на извършването от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че не следва да стои на АМ, но въпреки това като пешеходец е стоял, за да протестира. Субективно, жалбоподателят е имал формирана ясна представа в съзнание си, че стои на АМ като пешеходец. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на жалбоподателя В. Г..

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по тълк.н.д.№ 1/2005 година на ВКС, преценката „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това е така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат (, а напротив, целта е предотвратяване на такъв) и тъй като се касае за нарушение, засягащо изключително важни обществени отношения - безопасността на движението по пътищата, т.е. налице е неправилно отношение към обществените отношения, произтичащи от разпоредбите на ЗДвП и по-конкретно незачитане на установените правила за движение по пътищата. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението и

правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно чл. 184, ал. 3 от ЗДвП, пешеходец, който наруши правилата за движение извън случаите по ал. 2 - преминава през огражденията от парапети или вериги и не спазва светлинните сигнали на пътните светофари и сигналите на регулировчика, се наказва с Глоба в размер на 20 лв. Т.е. санкционната норма правилно е приложена от наказващия орган като относима към процесния случай, тъй като предвижда санкция за пешеходец, който наруши правилата за движение.

Административното наказание за нарушението, визирано в НП е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето му под тези минимум. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът намира за необходим о за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Относно разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 300 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и –Списък на разноските, но с оглед изхода на делото такива не следва да се присъждат.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 20-1253-001657 от 14.12.2020 година на Началник на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, с което на В. Г. Г. с ЕГН ***** от град *****, ул. „*****” № *, вход „*”, етаж *, ап.№ **, за нарушение на чл. 55, ал. 1 от

ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя В. Г. Г. с ЕГН ***** от град *****, ул., *****” № *, вход „*”, етаж *, ап.№ **, за присъждане на разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____